

gang med i Århus Amt, og som skal spredes ud over hele landet, virkelig slår igennem, så vi er med til at bryde tabuet ned. Men jeg mener, vi skal videre.

Kassetænkningen mellem amter og kommuner må vi gøre noget ved. Vi er nødt til at hæve standarden i det fysiske net, vi kender for de sindslidende. Distriktspsykiatrien er nødt til at have døgnåbent og være mere opsøgende, end den er. Vi må have flere bofællesskaber og behandlingskollektiver. Vi må have bedre fysiske rammer på de lukkede afdelinger, og det kan ikke være rigtigt, at mennesker ligger på 4- og 5-mands-stuer i årevis.

Vi må have en bredere personalesammensætning. I øjeblikket lever vi med en manko på op til 20 pct. i forhold til normeringerne, fordi man låser sig fast med nogle specielle personalegrupper i stedet for at forsøge at inddrage andre. Det synes vi er urimeligt.

Alternativet til at få det til at fungere er jo et gammeldags hospitalspsykiatrisk system, hvor der er meget tvang. Det er ikke noget, vi ønsker, men omvendt ønsker vi heller ikke mennesker, der sidder i en ensom lejlighed i årevis og så bliver tvangsindlagt, eller der opstår en voldelig situation.

Vi er som sagt glade for meldingerne, og jeg er overbevist om, at regeringen med blandt andet sin handlingsplan vil gøre noget. Men blot en bøn: Vi har rapporter og rapporter og rapporter og rapporter og statusopgørelser og hvad ved jeg. Jeg mener, at man de sidste 3-4 år har lavet så mange rapporter, at det nu må være muligt at nå videre og sige, hvad virkede, og hvad virkede ikke, så vi ikke igen skal have nye undersøgelser og nye rapporter. Dette er blot en bøn.

En anden svag gruppe, selv om den består af mange, er de lovlydige borgere og de unge, der kommer i konflikt med narkoen.

Om narkoen vil jeg gerne sige, at vi fuldt ud støtter regeringens forslag om udlændinge, der flere gange begår narkokriminalitet. Det er noget, vi har talt for i mange år. Det har haft nogle praktiske problemer i sig, men vi er glade for, at regeringen tager fat på det. Jeg synes, indenrigsministeren havde en meget god melding i TV-Avisen en aften, hvor hun meldte ud på spørgsmålet om, hvad hvis man har en dansk kone, hvor indenrigsministeren firkantet og meget flot sagde: Ja, men man må jo også tænke på ofrene. Hvis man skal vælge mellem et familieforhold til en dansk kone og så ofrene, der

bliver ramt af narkoen, må vi som samfund prioritere de sidste. Man ved trods alt, inden man begår kriminaliteten, hvad det koster.

Det andet er så, at vi må melde, at vi er kritiske over for statsteorien. Det er et signal, vi ikke bryder os om, men det er jo en diskussion, vi må tage op, når vi ser de schweiziske erfaringer.

Her til sidst vil jeg godt gøre en smule ud af det, som så mange ordførere naturligvis har nævnt, og som statsministeren også gjorde meget ud af, og som vi får debat om i morgen, nemlig rockerne. Jeg vil gerne starte med at sige, at vi er for de forslag, der foreligger, og at de formodentlig også kommer til at virke, selv om der er folk, der siger noget andet, men vi er overbevist om det.

Jeg vil godt sige, at for CD er disse lovforslag kun symptombehandling. Det kan godt være, at vi kan standse rockerkrigen, og det kan godt være, at vi kan få mennesker væk fra tætbefolkede områder og ud et eller andet sted, hvor det ikke skader andre, hvis der sker ulykker, men jeg synes, vi er nødt til i dag ikke bare at kigge på disse konkrete sager. Jeg synes, det er rimeligt at rejse spørgsmålet om, hvad i alverden det er, der i et af verdens bedste samfund, et af de rigeste samfund, et af de samfund, der har de bedste forhold for sine borgere, får unge mennesker til at søge til underlige og rabiate grupper som rockere, som BZ'ere, som autonome, som nynazister, og hvad de hedder alle sammen. Hvad er det, der får dem til det, for der er jo ikke noget i samfundsstrukturen, der fører frem til det?

Jeg tror, de unge mennesker mangler tryghed, de mangler kærlighed, og de mangler fornemmelsen af, at de er til noget. Hvis man aldrig nogen sinde har fået et klap på skulderen, når noget er gået godt, men altid har fået at vide, når det er gået skidt, er man lykkelig over at finde en bande, for banden har nemlig den holdning, at den roser, når man gør det, banden vil, og til gengæld får man så et smæk, når man ikke gør det.

Det, at man er til noget, og at det ikke er ligegyldigt, hvad man gør, er nok noget af det, der driver unge mennesker ind i den slags grupper, og derfor er vi nødt til at tage den diskussion, for det er ikke nok bare at sige, at nu må de ikke bo i det hus, hvis vi så alligevel bliver ved med at skabe den slags grupper.

Derfor må jeg sige, at det har noget med orlovsordninger og tid til børnene at gøre. Det har noget med deltid og tid til børn og de unge